

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 16 maja 2017 roku Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. przeciwko S. P. o zapłatę w punkcie pierwszym zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 765,64 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od dnia 5 lipca 2014 roku do dnia zapłaty, w punkcie drugim oddalił powództwo w pozostałej części, w punkcie trzecim wyrokowi w punkcie pierwszym nadał rygor natychmiastowej wykonalności, w punkcie czwartym zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 35,45 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia w zakresie w jakim oddalone zostało powództwo wniosła strona powodowa.

Skarżąca zarzuciła rozstrzygnięciu :

1) naruszenie prawa procesowego:

- art. 6 k.c. w zw. z art. 3 i art. 232 k.p.c. polegającą na bezzasadnej ingerencji w zakres postępowania dowodowego i wyręczenie strony w zakresie obowiązku dowodzenia zasadności zgłoszonego roszczenia, czego skutkiem było naruszenie zasady kontradyktoryjności w procesie cywilnym,

- art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, gdy stosowanie do wskazanego przepisu przyjąć należało za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach przytoczonych w pozwie,

- art. 505³⁷ k.p.c. oraz art. 130 § 1 k.p.c. poprzez nie zastosowanie art. 130 § 1 k.p.c. podczas gdy pełnomocnik po uzupełnieniu braków formalnych pozwu określonych w art. 505³⁷ k.p.c. winien zostać wezwany do uzupełnienia pozostałych braków formalnych pozwu w trybie art. 130 § 1 k.p.c. w postaci przedłożenia dowodów na poparcie przytoczonych okoliczności, o których mowa w art. 126 § 1 pkt. 3 k.p.c.,

- art. 233 k.p.c. poprzez pominięcia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sporu tj. okoliczności zawarcia umowy pożyczki przez strony zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim,

2) naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 353¹ k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie prowadzące do przyjęcia, że postanowienie umowne zastrzegające koszt fakultatywnej usługi obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy (pozwanego) naruszają ww. przepis w sytuacji gdy w ocenie skarżącego naliczenie tychże opłat nie stanowi obejścia ww. regulacji, stanowiąc wyłącznie wyraz swobody kontraktowej wyrażonej w art. 353¹ k.c.

- art. 385¹ w zw. z art. 385³ pkt. 17 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że powód w umowie zawartej z pozwanym zastosował niedozwolone postanowienia umowne, które nie wiążą pozwanego jako konsumenta,

- art. 385¹ § 1 k.c. w zw. z art. 58 k.c. tj. niewłaściwe ich zastosowanie prowadzące do przyjęcia, że postanowienie umowne zastrzegające opłatę za fakultatywną usługę obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania pozwanego oraz koszty działań windykacyjnych mają charakter niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu tego przepisu, podczas gdy prawidłowa interpretacja zastosowanych przez pożyczkodawcę (powoda) postanowień umownych nie kształtuje praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami ani nie narusza rażąco jego interesów, a tym samym przesłanki uznania ww. postanowienia umownego za niedozwolone nie zostały w niniejszej sprawie wypełnione.

3. Nierozpoznanie istoty sprawy,

4. Niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy,
5. Sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału.

W konkluzji skarżąca wniosła o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie żądania pozwu w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie go Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie jest zasadna.

Mając na uwadze, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym i Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, to stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone jedynie do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Wbrew zarzutom podniesionym w apelacji Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające.

Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego i mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów, wyznaczonej art. 233 k.p.c.

Bezzasadne są zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania cywilnego.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny, zaś zgodnie z § 2 w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Uznanie za prawdziwe twierdzeń pozwu nie uwalnia sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. W wypadkach uzasadnionych wątpliwości nie można przyjmować za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych; w takiej sytuacji nie można wydać wyroku, opierać się tylko na tych twierdzeniach i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości. Mając na uwadze powyższe okoliczności, brak jest podstaw do twierdzenia, że Sąd I instancji powinien uznać za udowodnione wszystkie twierdzenia strony powodowej i nie przeprowadzać żadnej ich weryfikacji. Nadto – jak trafnie zauważa Sąd I instancji - rozpoznając sprawę sąd musi mieć na uwadze treść regulacji zawartych w prawie materialnym.

Bezzasadne są także zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego.

Zgodzić należy się z Sądem I instancji, że postanowienia dotyczące obsługi pożyczki w domu, czy opłat windykacyjnych stanowią niedozwoloną klauzulę umowną, rażąco naruszającą interesy konsumenta, przy czym w materiale dowodowym brak było podstaw do przyjęcia, że tego rodzaju zapis w umowie został uzgodniony indywidualnie z pozwanym i że pozwany miał jakikolwiek wpływ na jego treść. W sytuacji, gdy kwota pożyczki ustalona była na 995 zł, trudno przyjąć zasadne twierdzenie, że pozwany w sposób racjonalny wyraziła zgodę na pokrycie kosztów obsługi pożyczki w domu w kwocie 229,36 zł, w sytuacji, gdy kwota ta stanowiła ponad 23 % kwoty pożyczki. W tym stanie rzeczy, tego rodzaju postanowienie umowne nie wiąże konsumenta (art. 385¹ § 1 i 2 k.c.).

Wbrew pogładowi skarżącego, w ocenie Sądu Okręgowego nie ma żadnych podstaw do zasądzenia na rzecz strony powodowej kwoty 20 zł i 229,36 zł z tego tytułu.

Sąd Okręgowy w pełni podziela w tym zakresie szerokie i wyczerpujące uzasadnienie tej kwestii zaprezentowane przez Sąd I instancji.

Ponadto strona powodowa nie udowodniła żądania pozwu by poniosła koszty związane z windykacją.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.